

Mali loncevezec.

Blagor vam, otroci, ki živite doma pri skrbnih starših. Lačne svoje želodčke si napolnite, kadar poželite, če niste ravno poredni in vas skrbna mamica včasih ne kaznujejo s tem, da vas nekoliko pouče, kakšna je lakota. Kajne, včasih pa, kadar ste pridni, vam dajo celo sladčic, ki se vam prav dobro prilegajo. Pa tudi strganim vam ni treba biti, ker vam kupijo starši lepo obleko. Če si jo pa kdo izmed vas po nerodnosti raztrga in potem s strahom pride domov, ga mamica morda nekoliko kaznujejo, nato pa mu luknjo zopet čedno zašijejo. Kajne, da je tako, dragi otročiči?

A vse drugače kakor vam se je godilo onemu malemu loncevezcu, ki je bil zadnjič pri Gorjančevih.

Gorjančeva mama so ravno kuhali kosilo in mala Milica se je smukala krog njih v kuhinji, kakor take šestletne deklice sploh radi delajo. Včasih pa naložijo mama Milici tudi kako malo delo, bodisi da je res potreba, ali pa bi jo radi za nekaj časa odstranili iz kuhinje, ker jim je ondi dostikrat tudi v napotje.

Tako so ji tudi onega dne ukazali, naj gre zapodit kokoši z grede, da ne bi ondi vse razbrskale.

Milica, ubogljiva deklica, je mamu takoj ubogala in šla. Ko pa je prišla mimo kašče, je ugledala sedeti na stopnicah tujega dečka. Bil je videti od dolgega pota silno utrujen, vendar je pridno krpal svoj jopič, ki mu ga je bila raztrgala lesena tružica, kakršne nosijo loncevezci na hrbtu.

Dobri Milici se je deček zasmilil. Kar pozabila je na mamino naročilo, tako jo je zmotil mali tujec. Vedela je deklica, da je deček gotovo reven, zato je stopila k njemu in ga prijazno nagovorila. Navadno je bila Milica boječa in sram jo je bilo tujih ljudi, toda ta deček se ji je zdel tako prijazen, da se ga ni prav nič bala. Vse je hotela zvedeti od njega. Posebno čudno se ji je zdelo, da si deček sam krpa obleko.

Težko je govoril deček slovensko, kajti bil je doma od daleč, kjer govorijo drugače kakor pri nas. Vendar je znal že toliko našega jezika, da je ustrezal Miličini radovednosti.

Povedal ji je, kako daleč je doma, da mu je mama že umrla, on pa je moral z očetom daleč po

V nezanesljivem varstvu.

svetu, kjer si služi vsakdanji kruh s tem, da veže po hišah lonce. Tudi obleko si mora sam krpati, če se mu raztrga, ker nima več dobre mamice. Z očetom se včasih za nekaj časa ločita in si gresta iskat dela vsak po svojem potu, toda se navadno kmalu snideta. Sedaj pa revček ni mogel dobiti očeta že več dni in to ga silno skrbi. Sam bi se deček še

težko preživil, ker je premlad, da bi mu ljudje zaupali vsako delo, prosjačiti ga je pa tudi sram.

Milica je vedela, da je deček lačen, zato je stekla k mami v kuhinjo in ji povedala, da je zunaj pri kašči na stopnicah tuj, ubog deček. Prosila je mamico, naj dajo revčku nekoliko kosila, da si okrepča lačni želodček. Mama so šli pogledat dečka in tudi njim se je zasmilil v srce. Šli so nato v kuhinjo, ondaj so djali v skledico juhe in jo dali Milici, naj jo sama nese dečku.

Vesela je bila deklica, da so ji pustili dobra mamica postreči revnemu dečku.

Silno je bil vesel loncevezček, ko mu je prinesla Milica kosila. Videl je, da so tudi v tujini usmiljeni ljudje, ki radi pomagajo revežu.

Ko je deček pojedel, so mu prinesli Gorjančeva mama loncev, katere naj bi zvezal, sami pa so mu čedno zašili raztrgan jopič, ker so vedeli, da sam ni vaje takega dela.

Loncevezček je bil še cel dan pri Gorjančevih in je pridno delal. Ponudili so mu tudi prenočišče in so mu obljubili, da mu bodo pomagali poiskati očeta, toda tega jim ni bilo treba, kajti proti večeru je prišel oče sam in je rešil dečka silnih skrbi.

Ko je deček povedal očetu, kako usmiljeno so Gorjančevi ravnali z njim, je bil mož silno vesel in se jim je srčno zahvalil. Tisto noč sta prenočila loncevezca pri Gorjančevih, drugo jutro sta pa šla, hvaležno se poslovivši, iskat si dela in zaslužka dalje.

Otroci, bodite tudi vi tako dobri in usmiljeni, kakor je Gorjančeva Milica! Posebno dobri bodite do revnih tujcev, katere sili potreba daleč v tuji svet, da si s trdom služijo svoj vsakdanji kruh.

